

cin, Gniezno, Witków, Mogilno, Inowrocław, Strzelno, Żnin, Wągrowiec, Chodzież, Czarnków, Szubin.

§ 2. Ustanowiony dla województwa Pomorskiego okręgowy urząd ziemski ma siedzibę w Bydgoszczy i obejmuje powiaty: Toruń, Wąbrzeźno, Chełmno, Brodnica, Lubawa, Działdowo, Grudziądz, Świecie, Gniew, Starogard, Tczew, Kościerzyn, Chojnice, Tuchola, Sępólno, Wejherowo, Puck, Kartusy, Bydgoszcz, Wyrzysk.

§ 3. Aż do ogłoszenia rozporządzenia Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego o uruchomieniu i organizacji wewnętrznej okręgowego urzędu ziemskiego w Bydgoszczy, okręgowy urząd ziemski w Poznaniu spełnia nadal czynności, wskazane w § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 20 grudnia 1920 r. w przedmiocie utworzenia okręgowych urzędów ziemskich na obszarze b. dzielnicy pruskiej oraz reorganizacji Państwowej Komisji Generalnej i Urzędu Osadniczego w Poznaniu (Dz. U. R. P. z r. 1921 № 5 poz. 27) na obszarze wymienionych w § 2 niniejszego rozporządzenia powiatów województwa Pomorskiego.

§ 4. Wykonanie tego rozporządzenia porucza się Prezesowi Głównego Urzędu Ziemskiego.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów:
Antoni Ponikowski

Prezes Głównego Urzędu Ziemskiego:
w z. *J. Makulski*

268.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 12 kwietnia 1922 r.

w przedmiocie wymiaru i poboru państwowego podatku gruntowego za rok podatkowy 1921 od gruntów użytkowych i lasów położonych na obszarze województw: nowogrodzkiego, poleskiego i wołyńskiego oraz powiatów: białostockiego, bielskiego, sokólskiego, wołkowyskiego, białowieskiego i grodzieńskiego województwa białostockiego.

Na zasadzie art. 2 ustawy z 17 czerwca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 59, poz. 372) zarządza się co następuje:

§ 1. Przypadająca na obszarze województw: nowogrodzkiego, poleskiego i wołyńskiego oraz powiatów: białostockiego, bielskiego, sokólskiego, wołkowyskiego, białowieskiego i grodzieńskiego województwa białostockiego na poszczególne powiaty ogólna suma państwowego podatku gruntowego (art. 6 rosyjskiej ustawy o podatkach bezpośrednich tom V rosyjskiego zbioru praw wydanie z 1903 r.) zostaje określona za rok 1921 w przeciętnych wysokościach z każdej dziesiątej gruntów, ustalonych w następującej tabeli:

Tabela przeciętnej wysokości podatku gruntowego:

Liczba porządkowa	Nazwa powiatu	Z jednej dziesiątej:	
		gruntów uprawnych, ogrodów, sadów i łąk	lasów, pastwisk i odłogów, służących za pastwiska
M a r e k			
1	Białostocki	250	31
2	Bielski	200	25
3	Sokólski	220	27
4	Białowieski	120	15
5	Grodzieński	150	19
6	Wołkowyski	150	19
7	Nowogrodzki	180	22
8	Stonimski	120	12
9	Dziśnieński	160	20
10	Braclawski	160	20
11	Lidzki	190	23
12	Wołyński	120	15
13	Wilejski	120	15
14	Duniłowicki	160	20
15	Kossowski	80	10
16	Baranowicki	100	12
17	Nieświeski	200	25
18	Stołpecki	180	22
19	Brzeski	80	10
20	Kamień-koszyrski	90	11
21	Kobryński	80	10
22	Drohiczynski	90	11
23	Sarnieński	120	15
24	Łuniniecki	110	14
25	Piński	80	10
26	Prużański	90	11
27	Włodzimierski	180	22
28	Horochowski	240	30
29	Lubomłski	80	10
30	Kowelski	80	10
31	Krzemieński	300	37
32	Dubiński	300	37
33	Rówieński	250	31
34	Ostroski	300	37
35	Łucki	200	25

§ 2. Do płacenia podatku gruntowego pociągnięte być mają wszystkie grunty użytkowe uprawne, ogrody, sady, łąki, pastwiska i lasy tudzież odłogi użytkowane jako pastwiska, znajdujące się w powiecie i położone poza obrębem miast i miasteczek, z wyjątkiem wymienionych w art. 5 ustawy o podatkach bezpośrednich i ustawie o powinnościach ziemskich.

§ 3. Ogólną sumę państwowego podatku gruntowego wyznaczonego na powiat (§ 1) rozkłada przy uwzględnieniu norm przepisanych ustawą o powinnościach ziemskich co do jakości, wydajności i stanu gospodarczego gruntów, na grunty poszczególnych właścicieli komisja repartycyjna dla podatku gruntowego, ustanowiona na każdy powiat (§ 4) w następującym składzie: naczelnika miejscowego urzędu

skarbowego podatków i opłat skarbowych, jako przewodniczącego i sześciu członków z grona płatników podatku, powołanych przez dyrektora izby skarbowej na wniosek naczelnika urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych w porozumieniu z miejscowym starostą powiatowym, z których trzech ma być powołanych z liczby płatników mniejszej własności i trzech większej własności. W takiej samej ilości i w ten sam sposób należy powołać zastępców członków komisji.

O dniu posiedzenia członkowie komisji winni być zawiadamiani piśmiennie przez przewodniczącego przynajmniej na trzy dni przed posiedzeniem.

§ 4. Dla prawomocności postanowień komisji potrzebna jest obecność, oprócz przewodniczącego, dwóch członków lub ich zastępców, a w szczególności jednego od większej i jednego od mniejszej własności. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

§ 5. Skargi na postanowienia komisji płatnicy mogą podawać w ciągu miesiąca od dnia obwieszczenia urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych o ukończeniu repartycji podatku i rozesłaniu nakazów płatniczych. Podanie skargi nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia podatku. Skargi rozstrzyga ostatecznie dyrektor izby skarbowej.

§ 6. Termin płatności podatku ustanawia się na dzień 30 czerwca 1922 r.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od 1 stycznia 1921 r.

Prezydent Ministrów:
w z. *Stesłowicz*

Minister Skarbu:
Michalski

269.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 21 kwietnia 1922 r.

w przedmiocie zakazu pędzenia napojów wysokokowych z jęczmienia, owsa i ich przetworów.

Na podstawie art. 2, 4 i 7 ustawy z dnia 2 lipca 1920 r. o zwalczaniu lichwy wojennej (Dz. U. R. P. № 67, poz. 449) zarządza się co następuje:

§ 1. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1921 r. w przedmiocie zakazu pędzenia napojów wysokokowych z pszenicy, żyta i ich przetworów w kampanji gorzelniczej 1921/22 r. (Dz. U. R. P. № 104 poz. 753) rozszerza się również na jęczmień, owies i ich przetwory.

Zakaz ten nie odnosi się do jęczmienia browarnianego, przeznaczonego wyłącznie do wyrobu

piwa, tudzież do jęczmienia, przeznaczonego na wyrób siodu, który dodawać wolno do zacierów gorzelnianych w maksymalnej ilości 3% w stosunku do płodów zacieranych w gorzelnii.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów:
Antoni Ponikowski

Minister Spraw Wewnętrznych:
Kamiński

Minister Sprawiedliwości:
Sobolewski

270.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 1 maja 1922 r.

w sprawie zezwolenia na wprowadzenie pracy na 3 zmiany w tartakach.

Na zasadzie art. 15 i 6 p. d) ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. z 1920 r. № 2 poz. 7) zarządza się co następuje:

§ 1. Zezwala się na pracę w tartakach w porze nocnej i utrzymywanie ich w ruchu bez przerwy w ciągu 6 dni tygodnia przez wprowadzenie trzeciej zmiany pracowników.

§ 2. Czas pracy poszczególnych pracowników w myśl przepisów art. 1 i z zachowaniem przepisów art. 10 wymienionej we wstępie ustawy winien wynosić w dni powszednie 8 godzin na dobę, w soboty 6 godzin na dobę, a ich odpoczynek niedzielny winien conajmniej trwać 24 godziny co tydzień.

§ 3. Zezwolenie na wprowadzenie pracy na 3 zmiany w poszczególnych tartakach wydawać będzie inspektor pracy właściwego obwodu po przedstawieniu zaświadczenia organów Ministerstwa Robót Publicznych, że wydanie takiego zezwolenia potrzebne jest ze względu na odbudowę kraju.

§ 4. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1922 r. i obowiązuje do dnia 1 sierpnia 1922 r.

Prezydent Ministrów:
Antoni Ponikowski

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
L. Darowski